

Estat de l'abandó

Ja no ens trobem en aquells temps en què l'ascensor social estava encallat, ara ens trobem que només funciona per baixar i d'una manera cada vegada més accelerada

JOAN-MARC MIRALLES | ACTUALITZADA EL 08/06/2016 23:30

“Andorra va bé” és un dels ‘mantres’ repetits fins a la sacietat pel govern de DA i els seus fanàtics els darrers temps. Des de tots els seus altaveus mediàtics s’han esforçat per demostrar-nos les bondats de la seva política econòmica i social, que ha portat segons ells als tan esperats brots verds després de molts anys de crisi profunda. La realitat als carrers i a les llars d’Andorra no és ben bé la mateixa que la que DA ens voldria fer creure. Els resultats de l’Observatori del primer semestre d’aquest any, fets públics pel CRES, ens dona una dada molt preocupant, i és que més del 40% dels enquestats diuen tenir dificultats per arribar a final de mes.

Per a totes aquestes persones no hi ha cap indicati de recuperació o de brots verds, al contrari, en tots aquests anys la seva situació s’ha anat agreujant, com demostra per exemple la caiguda continuada del salari mig a Andorra des del 2011. Però el que també sembla clar, és que la durada i la profunditat de la crisi ha portat molta gent a creure que viure en precarietat és una cosa normal. Només així es pot explicar que, en aparent contradicció, al mateix temps que més d’un 40% admeten no arribar a final de mes, un 50% dels enquestats diguin que la seva situació econòmica és regular. S’ha de creure que una bona part de la ciutadania es troba en una situació de desànim tan profund que ja no té cap més perspectiva que la de sobreviure dia a dia, sense aspiracions per una millora de la seva condició sinó únicament amb l’ànim de salvar el poc que els queda.

Una societat resignada difícilment podrà sortir del pou en què es troba, però a DA sembla que prefereixen fomentar la resignació via la propaganda oficial a trobar solucions que engresquin realment la majoria de ciutadanes i ciutadans. D’aquí la falta de polítiques econòmiques que ajudin a redreçar la situació i de polítiques socials redistributives i centrades en les persones durant aquests cinc anys de govern de Toni Martí. En canvi, es castiga els petits i mitjans empresaris, els innovadors i els emprenedors, que encara tenen més dificultats per tirar endavant els seus negocis després de la pujada del 2% de les

cotitzacions a la CASS. La gent gran i les persones amb més dificultats veuen com s'endureixen els criteris, es multipliquen els circuits administratius i es retallen les prestacions tant a nivell social com sanitari.

Amb un govern i una majoria cada dia més aïllada de la realitat i que defuig de les seves obligacions, s'ha de constatar com l'Estat del benestar es substitueix progressivament per l'Estat de l'abandó, on cadascú s'ha de conformar amb el que té, i encara, donant les gràcies. Ja no ens trobem en aquells temps en què l'ascensor social estava encallat, ara ens trobem que només funciona per baixar i d'una manera cada vegada més accelerada.

S'ha de combatre aquesta resignació amb totes les forces si volem revertir la direcció que està agafant el nostre país, si volem promoure un canvi veritable. Hem de ser conscients que hi ha alternatives viables i sostenibles al laissez-faire i a la no-política que promou DA des de fa cinc anys. Alternatives que passen per una voluntat de treballar plegats, per recuperar conceptes com la justícia social, la solidaritat, la transparència, la seriositat i la seguretat jurídica. Però que passen també per simplificar i alleugerir les estructures de l'Estat, per reformar el sistema en profunditat fent-hi intervenir i implicant tothom, per obrir-nos al nostre espai europeu de manera decidida. A Andorra tenim el talent i les capacitats necessàries per tornar a fer pujar aquell ascensor social com el van construir els nostres avis i els nostres pares. Així doncs, encara que DA ens porti cap a l'Estat de l'abandó, no hem de defallir i hem de seguir treballant per millorar el nostre país.